

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

De les «comunitats» en la xarxa a la comunitat humana

Cada vegada ens trobem més sovint amb grups de persones que estan juntes, distribuïdes més o menys en un cercle, cadascuna amb el seu *l'phone*. La primera impressió és que cadascuna està immersa en el seu món virtual, que no es parlen ni es comuniquen. I a vegades és així, però en d'altres ocasions sí que s'estan comunicant, però no amb un llenguatge oral, ni corporal, ni mirant-se als ulls. S'estan comunicant a través d'un xat on cadascú va introduint els seus comentaris. D'altra banda, ho vulguem o no ho vulguem, molts de nosaltres estem inscrits en diferents grups de *WhatsApp*. Són les noves «comunitats» o «grups» que es creen a la xarxa. No podem negar els avantatges que aquests grups tenen a l'hora de comunicar avisos, notificacions, de passar informació, etc. Una altra cosa és que a la fi aquesta mena de relació acabi reduint o desplaçant la relació personal més profunda, tan important en els àmbits familiars, educatius, laborals, etc.

Ens trobem davant d'un fenomen creixent, i desconeixem l'impacte que les noves tecnologies produiran en els nostres nens, en els joves, i també en els adults. El Sant Pare Francesc està molt atent a aquests nous àmbits comunicatius i, en especial, a les xarxes socials, i ha escollit com a tema per a la 53a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials: «Som membres els uns dels altres» (Ef 4,25). De les comunitats a les xarxes socials a la comunitat humana». Ens convida a reflexionar sobre la naturalesa, la situació actual i les noves formes de relació i comunicació a *Internet*, per a recuperar la idea de comunitat com a xarxa entre

les persones, però amb un sentit de totalitat.

Algunes de les tendències predominants en l'anomenat *social web* ens situen davant d'una pregunta fonamental: ¿fins a quin punt es pot parlar d'una veritable comunitat en les xarxes socials? La metàfora de la xarxa ens recorda una altra figura plena de significat: la comunitat. I en el nostre, no es tracta d'una comunitat qualsevol, sinó de l'ideal de la comunitat cristiana, que implica la construcció d'un «nosaltres» que té en compte l'escolta de l'altre, el diàleg, la rela-

ció personal. Per això és tan important situar la comunicació en una perspectiva més àmplia, fonamentada sobre la persona, i posar l'accent en el valor de la interacció, entesa sempre com un diàleg i una oportunitat d'encontre amb els altres.

Ser comunitat significa fer el pas del jo i del tu al nosaltres; significa compartir, fer pròpies les situacions dels altres membres del grup. La comunitat neix quan tots els individus se senten acollits i acceptats els uns als altres; per això, en una comunitat que funciona bé, el menys dotat se sentirà com el més acollit i més comprès. En segon lloc, perquè un grup de persones arribi a ser comunitat és imprescindible que se sentin i siguin dependents els uns dels altres, és a dir, que tots els membres del grup s'identifiquin amb un projecte comú que estableixi relacions de dependència mútua. Per últim, cada membre ha de tenir consciència de dur a terme una missió en el grup; tots s'han de sentir útils, han de sentir que aporten la seva col·laboració a l'obra comuna. A vegades,

el desig imperiós de l'eficàcia porta a concentrar feines i càrrecs en els més dotats per a aconseguir resultats immediats, i això provoca que els altres es desentenguin o impedeix a d'altres membres desenvolupar les seves capacitats.

Ser comunitat és tenir un sol cor i una sola ànima. És viure l'amistat, el clima de família, la solidaritat dels qui formen el mateix cos; tenir el mateix projecte de vida: l'Evangelí; és arribar a compartir els béns materials i les situacions interiors; responsabilitzar-se mútuament els uns dels altres.

ENTREVISTA

L'apocalíptica

MARCOS ACEITUNO

Del 9 a l'11 de maig es va celebrar a l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) el Simposi Internacional *Dreams, Visions and Imaginations*, que va actualitzar els paràmetres amb els quals es pot entendre avui l'apocalíptica, gènere literari que «infora esperança als lectors i recorda que la Força suprema de Déu transforma la negativitat del món present». El Dr. Marcos Aceituno és el cap del departament de Sagrada Escripura de la FTC-AUSP.

Quines conclusions es poden assenyalar sobre l'apocalíptica?

Es va insistir en tres punts comuns. Primer: el gènere apocalíptic és un mode creient de mirar la realitat que té arrels en els profetes bíblics i en l'experiència religiosa de l'Antic Orient Mitjà. Segon: l'apocalíptica juga amb la metàfora i les imatges que criden l'atenció del lector i que cal interpretar. Finalment, el missatge apocalíptic té un ressò capaç d'aportar fe i capacitat de viure cada època oberts a Déu i la seva providència.

Què és el que més destacaria?

L'oportunitat de trobar-se dues generacions d'estudiosos sobre l'antigor bíblica i cristiana. A més, d'aquest intercanvi brollen noves ocasions per entendre millor la manera com Jesucrist va expressar el seu Missatge; com els Pares de l'Església van traduir-lo pastoralment i teològica, i com altres realitats —cristianes, jueves, i fins i tot islàmiques— van rebre l'impacte d'aquest gènere literari i el van assumir.

Com aquest Simposi aprofundeix els estudis bíblics i teològics?

Aporta una dinàmica de reflexió sobre un dels camps bíblics més difícils de comprendre. L'apocalíptica sempre ha suscitat estranyesa pel llenguatge cridaner que fa servir. Reflexionar-hi de manera especialitzada ens ajuda a re-situar les obres apocalíptiques. Igualment, ens recorda que una reflexió sobre el missatge apocalíptic ha de ser especialment atent a la manera correcta com s'han de llegir, distingint entre literalitat i missatge de fons que volen comunicar realment.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Una catequesi ocasional

És un jove d'uns vint-i-cinc anys, d'origen sud-americà, que estudia periodisme. Els pares l'iniciaren en la fe: li ensenyaren a fer el senyal de la creu, les pregàries del cristià, els principis evangèlics, els manaments, la vida de Jesús... Entre les seves pràctiques esdevingué un pietós costum senyar-se quan passava davant d'una església, mirar-la i fer el senyal de la creu. Una nit, cap a les onze, passà per davant d'una escala que portava a una església.

Era una gran escala i, a aquella hora, una colla de joves s'asseien als graons, sols o en grups. Fumaven, bevien, conversaven, algun tocava la guitarra, un altre hi era mig endormiscat... Quasi instintivament, el jove inicià el senyal de la creu mentre deia: «En el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant», acompanyant les paraules amb els gestos de la mà, com li havia ensenyat la mare. Tres joves, dues noies i un noi, eren asseguts als primers graons. Veieren el que feia i deia el noi i, entre sorpresos i estranyats, li preguntaren: «Per què fas això mirant l'església?» Inicialment, la pregunta el descol·locà una mica. Per a ell era un gest ben natural i habitual. Passats uns instants respongué: «Jo

soc catòlic. De petit, a casa, m'ensenyaren a fer el senyal de la creu. És un gest identificatiu de ser cristià, una manifestació de fe que faig servir en diversos moments i situacions: quan començo la pregària; en acabar-la; quan em llevo o vaig a dormir; per rebre la benedicció de Déu Pare a la celebració de l'Eucaristia; quan rebo l'absolució en el sagrament del perdó...» «No t'incomoda que ho vegin els qui són a prop teu; que descobreixin que ets catòlic?», insistí un dels nois. «Crec en Jesús, em sento seguidor seu. En ocasions, poc fidel. Necessito comunicar-me i parlar amb Ell. Ho faig en la pregària i també en aquests petits gestos». La conversa continuà. S'assegué al costat d'ells. L'altre noi i la noia també havien rebut una educació cristiana però ho havien anat deixant arrossegats per l'entorn. Parlaren de Déu, de seguir Jesús, de viure la fe... Fou una catequesi ocasional.

«Déu volgué reconciliar-ho tot per ell i destinar-ho a ell, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist» (Col 1, 20). El noi sud-americà, abans de marxar, mirant l'església, es tornà a senyar.

FRATERNITAT

FRA JOSEP MANUEL VALLEJO

La tristesa

És un estat de l'ànima produït per un mal real o imaginari. Sol anar acompanyat de desànim, lassitud, cansament.

Sol provenir d'un pensament negatiu. Sempre, abans d'un sentiment de tristor hi ha un pensament negatiu: «Soc un desastre», «no ho podré aconseguir mai», «ningú no m'estima»...

També pot provenir d'un desig frustrat o d'una expectativa massa alta que no s'ha acomplert. Recordem els deixebles d'Emaús: «...Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel...» (Lc 24,21).

Redreçar el pensament fent-lo més realista o reduir unes expectatives massa altes pot ser una bona teràpia.

Quan no sabem l'origen de la nostra tristor, l'exercici físic o el cant ens poden retornar l'alegria.

El fet d'estar exageradament preocupat per un mateix, centrat en els nostres pensaments, estronca l'alegria...

Per això, Jesús diu: «El qui perd la vida, la guanya» (Mc 8,35), és a dir: El qui està pendent dels altres i no de si mateix és feliç.

Una de les causes de la tristesa és la percepció que no hi ha futur, que no hi ha esperança, quan la nostra mirada es posa en les coses d'aquest món.

Per això, la millor vacuna contra la tristesa és tenir la mirada en les coses del cel i en la nostra futura resurrecció, la qual cosa relativitza les coses passatgeres d'aquest món.

Tenir el cor i el pensament en Crist, en la seva Paraula i en la vida sacramental és garantia de la nostra joia i de la nostra esperança.

Quan sant Francesc perdia l'alegria, de seguida corria davant el Senyor fins que li retornava la joia. Perquè deia: «Que els frares es guardin de mostrar-se externament tristos i llòbrecs hipòcrites, ans es mostrin joiosos en el Senyor» (1Regla 7,16).

Lectures de la missa diària i santoral

3. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / Sl 67 / Jn 16,29-33]. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887). Sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. □ Dimarts [Ac 20,17-27 / Sl 67 / Jn 17,1-11a]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. ■ Dimecres [Ac 20,28-38 / Sl 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda. Sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. □ Dijous [Ac 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jn 17,20-26]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120). Sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cincorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. □ Divendres [Ac 25,13-21 / Sl 102 / Jn 21,15-19]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Dissabte [Ac 28,16-20.30-31 / Sl 10 / Jn 21,20-25]. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·liope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ † Diumenge vinent, Pasqua de Pentecosta (lit. hores: 2a setm.) [Ac 2,1-11 / Sl 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 (o bé: Rm 8,8-17) / Jn 20,19-23 (o bé: Jn 14,15-16.23b-26)]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església. Sant Martí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Tai-gi, mare de família.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samària i fins als límits més llunyans de la terra».

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel».

Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 24,46-53)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que hatureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt». Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bet-Hània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo. Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I contínuament eren al temple donant gràcies a Déu.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 1,1-11)

En mi primer libro, Teófilo, escribí de todo lo que Jesús hizo y enseñó desde el comienzo hasta el día en que fue llevado al cielo, después de haber dado instrucciones a los apóstoles que había escogido, movido por el Espíritu Santo. Se les presentó él mismo después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, apareciéndoseles durante cuarenta días y hablándoles del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les ordenó que no se alejaran de Jerusalén, sino: «aguardad que se cumpla la promesa del Padre, de la que me habéis oído hablar, porque Juan bautizó con agua, pero vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo dentro de no muchos días». Los que se habían reunido, le preguntaron, diciendo: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino a Israel?». Les dijo: «No os toca a vosotros conocer los tiempos o momentos que el Padre ha establecido con su propia autoridad; en cambio, recibiréis la fuerza del Espíritu Santo que va a venir sobre vosotros y seréis mis testigos en Jerusalén, en toda Judea y Samaria y "hasta el confín de la tierra"».

Dicho esto, a la vista de ellos, fue elevado al cielo, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Cuando miraban fijos al cielo, mientras él se iba marchando, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que ha sido tomado de entre vosotros y llevado al cielo, volverá como lo habéis visto marcharse al cielo».

Salm responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos, batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor altísimo es terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas: / tocad para Dios, tocad; / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo: / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos: El Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder a favor de nosotros, los creyentes, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, poder, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no solo en este mundo, sino en el futuro.

Y «todo lo puso bajo sus pies», y lo dio a la Iglesia, como Cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que llena todo en todos.

✠ Conclusión del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 24,46-53)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Así está escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día y en su nombre se proclamará la conversión para el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto. Mirad, yo voy a enviar sobre vosotros la promesa de mi Padre; vosotros, por vuestra parte, quedaos en la ciudad hasta que os revistáis de la fuerza que viene de lo alto». Y los sacó hasta cerca de Betania y, levantando sus manos, los bendijo. Y mientras los bendecía, se separó de ellos, y fue llevado hacia el cielo. Ellos se postraron ante él y se volvieron a Jerusalén con gran alegría; y estaban siempre en el templo bendiciendo a Dios.

L'Ascensió del Senyor

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Contemplem l'Ascensió de Jesús al cel, un dels misteris més evocadors de la vida del Senyor. Tota la vida de Jesucrist és un misteri, és a dir, expressió de la voluntat amorosa de Déu Pare envers la humanitat. Ara bé, per poder-lo comprendre en la seva justa perspectiva ens cal tenir fe en Déu; Déu Pare, Fill i Esperit Sant, i en l'experiència dels apòstols i la seva predicació.

L'Ascensió del Senyor, en efecte, ens convida a elevar els ulls al cel i a que prenguem consciència que la vida i missió de Jesucrist és quelcom que ens depassa; més encara, que prové de més enllà del cel. Ho diu la litúrgia i ens ho evoca l'Evangeli de Lluc: Jesús entra fins i tot amb la seva humanitat en l'esfera invisible de la transcendència de Déu. Tanmateix, això no significa que es desentengui de nosaltres, ans al contrari, s'amaga en l'amagat de Déu per poder arribar a tot el cosmos i a l'íntim de cada ànima que cerca Déu sincerament.

Igualment, l'Ascensió del Senyor ens fa tenir un esguard amorós i ple de veneració pels testimonis que ens n'han deixat els apòstols. No som nosaltres els qui hem de dir què fou veritat, què fou històric, o què és legítim de la nostra fe. La nostra creença té un puntal: la predicació del misteri de Crist. Però aquest puntal l'ha hagut de posar algú, i aquests són els apòstols. Avui, l'Església ens convida a fixar la nostra mirada en la manera com Pere i el conjunt dels dotze ens han lliurat uns relats i una tradició que poden alimentar la vida espiritual i moral on només podríem esperar eixuteja i sequedat. És en aquest puntal, en definitiva, on nosaltres ens recolzem per creure en Déu per Jesucrist com ho fem avui.

En definitiva, doncs, fe en Déu i en la tradició dels apòstols, heus ací dos dels pilars que sostenen la nostra vida creient, gràcies a l'Ascensió del Senyor.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 2, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia del Roser de Cerdanyola. / **A les 17 h,** Missa de final de curs dels recessos d'Emaús i d'Effetà al Santuari de la Mare de Déu de la Salut.

Dimarts 4, a les 10 h. Comissió Permanent de Càritas Diocesana.

Dimecres 5, a les 17.30 h. Confirmacions del Col·legi el Pinar de Valldoreix a la Catedral.

Dijous 6, a les 17.30 h. Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica a Sant Feliu de Llobregat.

Dissabte 8, a les 11 h. Ordenació episcopal de Mons. Joan Planellas a Tarraçona.

Diumenge 9, a les 11 h. Missa de Pentecosta a la Romeria del Rocío a Terrassa. / **A les 20 h,** Missa de Pentecosta a la Catedral amb motiu de la Jornada de l'Apostolat Seglar.

l'Eucaristia, el dilluns 13 de maig a les 19.30 h, a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell i, seguidament, traslladà el Santíssim Sagrament en processó fins a l'església del Cor de Maria, inaugurant l'Adoració Perpètua del Santíssim Sagrament en el cor d'aquella ciutat.

Festa de l'Escola Mare de Déu de la Salut. El divendres 17 de maig, l'Escola de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell, en el 10è any com a Escola Diocesana, va celebrar la seva festa patronal. A causa del mal temps la celebració es va fer a l'escola.

Escola de Pregària per a Joves. El divendres 17 de maig, al vespre, Mons. Salvador Cristau presidí l'Escola de Pre-

Inauguració de l'Adoració Perpètua a Sabadell. Mons. Saiz Meneses celebrà

gària per a Joves a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell. La propera trobada serà el pelegrinatge diocesà de joves a Santiago.

Trobada de comunitats religioses de Terrassa i del Vallès Oriental. El dissabte 18 de maig tingué lloc la trobada de comunitats religioses de l'Arxiprestat de Terrassa a la comunitat de les Darderes i el diumenge 19 de maig les de la Zona Pastoral del Vallès Oriental a la comunitat dels Franciscans de Granollers. En ambdues trobades es va posar en comú la vida i la dedicació de les comunitats i també la seva presència diocesana, i es va fer la pregària de Vespres.

Terrassa

Granollers

Festa de la Santa Cruz del Voto de Canjàyar. El diumenge 19 de maig, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa, Mons. Saiz Meneses presidí la celebració de l'Eucaristia amb motiu de la festa de la Santa Cruz del Voto de Canjàyar. En acabar els fidels varen venerar la Santa Creu.

Agenda

Dia de l'Apostolat Seglar (diumenge de Pentecosta). La Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar convoca una trobada el diumenge dia 9 de juny a les 18 h, als locals del carrer de l'Església 5 de Terrassa. Programa: Arribada i pregària, «Compartim qui som i què fem»; a les 20 h, celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, a la Catedral.

Recés per a famílies. Diumenge 9 de juny, a la Casa de la Mare de Déu de Montserrat, 08140 Caldes de Montbui. Tel: 938 654 496 i 697 840 559. E-mail: cprcaldes@gmail.com

Notícies

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

De las «comunidades» en las redes sociales a la comunidad humana

Cada vez es más frecuente encontrar grupos de personas que están juntas, distribuidas más o menos en círculo, cada una con su *iPhone*. La impresión primera es que cada una está inmersa en su mundo virtual, y que no hablan ni se comunican. A veces es así, pero en otras ocasiones sí que se están comunicando, pero no por lenguaje oral, ni corporal, ni mirándose a los ojos. Se están comunicando a través de un chat en el que cada uno va introduciendo sus comentarios. Por otra parte, queramos o no queramos, muchos estamos inscritos en diferentes grupos de *WhatsApp*. Son las nuevas «comunidades» o «grupos» que se crean en la red. No podemos negar las ventajas que tienen este tipo de grupos a la hora de comunicar avisos, notificaciones, pasar información, etc. Otra cosa es que al final el abuso de este tipo de relación acaba reduciendo o desplazando la rela-

ción personal más profunda, tan importante en los ámbitos familiares, educativos, laborales, etc.

Se trata de un fenómeno creciente, y desconocemos el impacto que las nuevas tecnologías producirán en nuestros niños y jóvenes, y también en los adultos. El Santo Padre Francisco presta mucha atención a los nuevos ambientes comunicativos y, en especial, hacia las redes sociales, y ha elegido como tema para la 53.ª Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales: «Somos miembros los unos de los otros» (*Ef* 4,25). De las comunidades en las redes sociales a la comunidad humana». Nos invita a reflexionar sobre la naturaleza, la situación actual y los nuevos modos de relación y comunicación en *Internet*, para recuperar la idea de comunidad como red entre las personas, pero con sentido de totalidad.

Algunas de las tendencias predominantes en el llamado *social web* nos sitúan ante una pregunta fundamental: ¿hasta qué punto se puede hablar de verdadera comunidad en las redes sociales? La metáfora de la red nos recuerda otra figura llena de significados: la comunidad. Y en nuestro caso, no cualquier comunidad, sino el ideal de la comunidad cristiana, que implica la construcción de un «nosotros» basado en la escucha del otro, en el diálogo, en la relación personal. Por eso es tan importante devolver a la comunicación una perspectiva amplia, fundamentada sobre la persona, y poner el acento en el valor de la interacción, entendida siempre como diálogo y oportunidad de encuentro con los demás.

Ser comunidad significa dar el paso del yo y del tú hacia el nosotros; significa compartir, hacer propias las

situaciones de los otros miembros del grupo. La comunidad nace cuando todos los individuos se sienten mutuamente acogidos y aceptados; por eso, en una comunidad que funciona bien, el menos dotado se sentirá el más acogido y el más comprendido. En segundo lugar, para que un grupo de personas llegue a ser comunidad es imprescindible que se sientan y sean interdependientes, es decir, que todos los miembros del grupo se identifiquen con un proyecto común que establezca relaciones de interdependencia. Por último, cada miembro ha de tener conciencia de desarrollar una misión en el grupo; todos se han de sentir útiles, sentir que aportan su colaboración a la obra común. A veces, el deseo imperante de eficacia lleva a concentrar trabajos y cargos en los más dotados para llegar a resultados inmediatos, lo cual provoca inhibiciones en los otros e impide a otros miembros desarrollar sus capacidades.

Ser comunidad es tener un solo corazón y una sola alma. Vivir la amistad, el clima de familia, la solidaridad de quienes forman un mismo cuerpo; tener el mismo proyecto de vida: el Evangelio; llegar a compartir los bienes materiales y las situaciones interiores; responsabilizarse mutuamente los unos de los otros.